

Μοναχός Ευγένιος Βατοπεδινός (1882-1961)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο κατά κόσμον Ευστράτιος Δημητρίου γεννήθηκε το 1882 στο Δερέκιο Προύσας της Μικράς Ασίας. Μικρό παιδί ήλθε και μόνασε στη Βατοπεδινή σκήτη του Αγίου Δημητρίου. Το 1917 προσήλθε στη μονή Βατοπεδίου και ανέλαβε ισόβια το διακόνημα του δοχειάρη.

Να πως περιγράφει ένας νέος μοναχός, επισκέπτης, το κελλί του και τη ζωή του: «Το περιβάλλον ήταν άκρως ασκητικό. Ο ίδιος, αν και έμενε στο πλούσιο και ιδιόρρυθμο αυτό μοναστήρι, έδειχνε πως εξούσε ζωή σκητιώτικη. Η έκφρασής του, τα λόγια του, κυρίως όμως το κελλί του, σε πληροφορούσαν εύγλωττα για την ασκητικότητά του. Είδα στον τοίχο να κρέμονται σε δύο καρφιά ένα ράσο και μία

φανέλλα· σε κάποια γωνιά ήταν στρωμένη μία μεγάλη προβιά· πιο πέρα ένα τραπέζι προχειροφτιαγμένο και μία καρέκλα, στην οποία και κάθισα. Δύο-τρεις εικόνες κρεμασμένες στον τοίχο, συνεπλήρωναν την επίπλωση του κελλίου. Έμεινα κατάπληκτος. Στο Βατοπέδι βρίσκομαι η στα Καρούλια; μονολόγησα».

Αυτή ήταν η περιουσία του Βατοπεδινού ιδιορρυθμίτη μονάχου. Όταν επέμενε ο μοναχός εκείνος να του μιλήσει για την προσωπική του ζωή, ο Γέροντας Ευγένιος με δυσκολία και προς στηριγμό, του εκμυστηρεύθηκε: «Τριάντα περίπου χρόνια έχω εδώ. Πριν έλθω εδώ, ήμουν στην Βατοπεδινή Σκήτη, στην οποία κοινοβίασα από μικρό παιδί. Στο μοναστήρι ήλθα για να βοηθήσω τους πατέρας, επειδή έχουν ανάγκη από δοχειάρη. Αφ' ότου ήλθα μένω εδώ. Είναι καλό το δωμάτιο μου...

Προσπαθώ να περνώ τις νύκτες μου συνομιλώντας με τον Θεόν. Δεν έχω όμως ακόμη την πληροφορία, ότι γίνονται δεκτές οι προσευχές μου αυτές. Κτυπώ το στήθος μου σαν τον τελώνη και φωνάζω το “ήμαρτον” σαν τον άσωτο, για να λάβω την δικαίωση και “την στολήν την πρώτην”».

Τα δάκρυα τον συντρόφευαν συχνά, πολύ συχνά. Βλέπετε, η αρετή ανθίζει μερικές φορές κι εκεί που δεν το περιμένουμε καθόλου... Κάποτε που πήρε φωτιά το δοχείο και πήγαν μεσάνυχτα στο κελλί του να του ζητήσουν τα κλειδιά, τον βρήκαν να προσεύχεται ακίνητος ενώπιον των εικόνων αιωρούμενος...

Ως δοχειάρης ήταν πλουσιόδωρος, ιδιαίτερα στους φτωχούς κελλιώτες, που οι μοναστηριακοί πάντοτε δεν τους έδιναν μεγάλη σημασία. Κάθε Σάββατο στη μία το μεσημέρι μοίραζε στους πατέρες τις καθιερωμένες κομπάνιες. Ένα Σάββατο είπε πως τις κομπάνιες θα τις μοιράσει στις δέκα το πρωί. Εκείνο το Σάββατο κοιμήθη στη μία το μεσημέρι για πάντα. Προφανώς είχε προείδει το τέλος του. Όλοι θαύμασαν. Πολλοί θαύμασαν και για το ότι το κελλί του, έτη μετά την κοίμηση του, ευωδίαζε...

Πηγές-Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπεδίου. Χερουβείμ άρχιμ., Από το Περιβόλι της Παναγίας νοσταλγικές αναμνήσεις, Ωρωπός Αττικής 1981, σσ. 283-287.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β΄ - 1956-1983, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011